

בנתיבי האהבות האבודות

לשבים באמת ובצדקה ובכל שברי לבנם

דוד ברוקנר

”מְזִמּוֹר לְדוֹד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה: אֵל-לֵהִים אֵל-לִי אֲתָה אֲשַׁחֲרֶךָ
צְמָאָה לָךְ נַפְשִׁי כָּמָה לָךְ בְּשָׂרִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי מַיִם. כִּן בְּקִדְשׁ
חֲזִיתִיךָ לְרֵאוֹת עֵזְבֶךָ וּכְבוֹדֶךָ” (תהלים סג)

בית המדרש ממוזג ונעים, וקולות הלומדים עולים בו מכל עבר ועוטפים באוירת שלמות. ואין כאן מקום ללבבות שבורים. ולכן יש כאן חלונות.

החלונות לוקחים אותי הרחק מכאן, אל מדבר מרי הנפש ואנשי המצוק. ובין קפלי ההרים החשופים מתהלכות רוחות האנשים אשר להם נושאים וחלומות וחזונו, והם הולכים בדומיה ומסתתרים בצל גבעות הסוככות ומבינות ללבבות הצמאים והיוקדים ובווערים, שנרדפים ולא יודעים ומקווים, ונושאים תפילותיהם בין מערות ובין גבים ובין בקעים.

כי המדבר כן ואמיתי, והוא מסיר את לבושי הצמחיה המסתירים ומיפים את העוצמות והחולשות, והוא עומד כך מול רואיו ואומר: ”כזה אני, בדיוק, ואם זה רצונך ואם תוכל כך לחיות - קבל, אף-על-פי ועל-מנת-כן!”. ולא רבים אוהבים את המראה. והם סבים על עקביהם והולכים. אבל אנשי אמת פשוטים מוקסמים ונשארים, לעזור ולהשקות ולהשפיע ולתת. וגם - לקבל, וללמוד הכנעה ופשטות ואמונה וציפייה, וסדרי זריחה שקיעה, רביעה כמישה, לידה מיתה---

והם נשארים ומתכנסים בתוך הדומיה. בהגיגם ובתוכם תבער אש, ובחוף - קול דממה דקה.

והחלונות פתוחים למדבר, ולשמים, וזה נראה מצחיק קצת, ויפהפה, איך היריעה החומה והסדוקה והמקומטת הזו מתייצבת בחוצפה אל מול מרחבים כחולים ומתוחים וישרים וגדולים ממנה פי כמה, וקוראת: נחמד ככה, בטח, לעמוד כל כך הרבה שנים בדום מתוח, לא להרפות ולהעזב מעולמות עליונים. ובעצם מה הפלא והקושי לעמוד בגובה שכזה ולא לשכוח אף לרגע את גערת שוכן מרומים? אך יש שהושלכו ארצה, באמת, והם כמהים ובודדים. וכל חיותם ממעט רוחות משיבות נפש, וחייהם כולם פסגות ועמקים, ועליות הנראות בלתי אפשריות, ונפילות ממצוקים, וריסוק כל שהושג ביזע

ובעמל ובעוז - לאברים אברים... וחום נורא, ומרדפים, וגילויים ומסתורים, וסדקים לניקוז פלגי דמעות הגעגוע השוטפים והולכים, הנה הם שם למטה מטה בבריכה, מלוחים מלוחים---

כך הוא אומר, המדבר. והוא אכן נראה לא יוצלח שכזה, כמו דף שאין לו תקנה וקומט לבלי שוב. הוא מודע לנחשים הרובצים בתוכו, מי יודע היכן - אפילו הוא לא. הוא שפל ונבזה בעיניו עד מאד, עד מאד, ובכל זאת - הוא מאמין שברית מלחו לא תופר ותושבת, ויום יבוא ואף הוא ינוחם בתודה וזמרה. ובעקשות מדברית הוא יודע שאין קירוב של אמת לפני מזבח ה' בלי מזכרת מלחיות הצמא של הבכי במדבר יהודה---

ואנשי המדבר מתיישרים בו, ומוצאים בו יועץ נאמן, וחבר. ולאט הם לומדים את נפשם ונפשו, ומוצאים נקודות טובות ועיינות ותהומות המפכים בהסתר גם בו, ונופי בראשית, ומראות קדומים, ומטעי שמן ערב ובשמים, ורוח א-להים המפעמת נביאים.

כאן לומדים ששצף מים הם אפיזודה חולפת, וצריך להזהר מלהסחף. רק להתפעם מותר, ולשתות משיירי השטפים המחלחלים ומתעדנים. מוטב תמצא נקודת יציבות וקבע ונאמנות ורוך במקום הזה, שכדי לשרוד בו צריך להיות עז ותמים.

וגם זאת - יש במדבר את חיי הלילות. אז חיות סובבות, וקולות, וצלילים, וצחוק הצבועים. אז אורות רחוקים מאירים ומסמנים, ורומזים שבאופק תקוה, וכיוון, וייעוד, וחיים. אז בית המדרש נאלם דומיה תהלה, ומפיץ את אורו כעמוד אש המקבץ נדחים. ובאותן השעות מתכנסים בתוכו ומאחרים שבת כל שבורי הלב, שרוח פיעמה בלבותם ובאהבתם, לאסוף ולחבוק את עוברי האורח התועים.

ולפעמים גוברים הכיסופים.

אז קמים והולכים אל המקום אשר אמר ובחר ואיווה הא-להים. וסובבים ברחובות ובמבואות ובשווקים, ובעקבי הנביאים והזקנים והעולים, ובנתיבי האהבות האבודות, והחיפושים ההדדיים, וחסד הנעורים וטווית החלומות העתידיים---

סובבים בשערים, מציצים ונפגעים. כילדים המשחקים ומשתעשעים במחבואים. נזכרים ומזכירים, כמהופנטים, כשכורים. עוצמים עיניים, ורואים: רגעים שהיו, שיהיו, המבט האוהב שוב עין בעין, הפתעת המפגש המחודש. פנים אל פנים.